

அதிகாரப் பரவலாக்கமும் அதிகாரப் பகிர்வுமும்

ஒரு நாட்டின் சனத்தொகை அதிகரிப்பு நிலப்பரப்பு விரிவடைதல் போன்ற காரணங்களால் ஆட்சி தொடர்பான பொறுப்புகளும் சிக்கலடைகின்றன. 17 ஆம் 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் உலகம் முழுவதும் பரவிய தாராண்மைவாதக் கருத்துக்களில் ஒடுக்கப்பட்ட ஆட்சி முறையாக இருந்த முடியாட்சி முறை விமர்சிக்கப்பட்டது. அதன் பெறுபேறாக 18ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் முதல் நவீன அரசுகளில் ஆட்சி இயல்புகள் மாற்றமடையத் தொடங்கின. தமது நாட்டின் பிரதேச இன கலாசார பலவகைத்தன்மைகளை ஆட்சி விவகாரங்களில் ஒன்றிணைப்பதற்காக இந்நாடுகள் பின்பற்றிய வழிமுறைகள் இரண்டு முறைகளில் அமைந்தன.

1. அதிகாரப் பரவலாக்கல்
2. அதிகாரத்தை பகிர்ந்தளித்தல்

2.1.1 அதிகாரப் பரவலாக்கல்

ஒர் அரசின் பிரதான அதிகாரங்களான சட்டஆக்கம், நிறைவேற்று நிர்வாகம், நீதி பரிபாலனம், என்பவற்றை பகிர்ந்தளிக்காது. நிர்வாக அதிகாரத்தை மட்டும் பிரதேச ரீதியாக வழங்கும் முறை அதிகாரப் பரவலாக்கல் என்று அழைக்கப்படும். இங்கு அதிகாரப் பரவலாக்கல் நடைபெறுவது அரசியல் யாப்பின் மூலமாக அல்லாது சட்டவாக்கச் சபை எனப்படும் பாராளுமன்றத்தின் மூலம் நிறைவேற்றப்படும் ஒரு சட்டத்தின் மூலமேயாகும். இதனால் எப்போதும் இவ்வதிகாரங்களை மீளப்பெறுவதற்கும் மாற்றியமைப்பதற்குமான அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கு உண்டு. உலகில் பல நாடுகள் பிரதேச மட்டம் வரை அதிகாரத்தை பகிர்ந்தளித்தலின் போது உண்மையில் செய்திருப்பது அதிகாரத்தைப் பரவலாக்குவதேயாகும்.

2.1.2 அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்தளித்தல்

அதிகாரத்தை பகிர்ந்தளித்தல் என்பதால் கருதப்படுவது மத்திய அரசு யாப்பின் அடிப்படையில் ஒரு குறிப்பிட்ட அதிகாரத்தை பிரதேச ஆட்சியாளர்களுக்கு வழங்குவதாகும். இம்முறை பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்படுவது பன்மைக் கலாசாரமுள்ள நவீன அரசுகளிலாகும். இங்கு பல்வேறு நாடுகளில் பல்வேறு மட்டங்களில் மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் பிரதேச ஆட்சி பிரிவுகளுக்கு பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு அதிகாரம் பகிர்ந்தளிக்கப்படுவது அரசியல் யாப்பினூடாக பட்டியல்கள் மூலம் செய்யப்படுவது இதன் சிறப்பம்சமாகும். அந்தப் பட்டியல்களில் மத்திய அரசுக்கும் பிரதேச அரசுக்கும் உள்ள அதிகாரங்கள் வெவ்வேறாக கூறப்பட்டிருக்கும். அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்தளித்தல் என்பது எல்லா நாடுகளிலும் ஒரே விதமாக இடம் பெறாத அதே வேளை ஒவ்வொரு நாடும் தமது நாட்டின் தேவைகளுக்கேற்ப அதிகாரப் பகிர்ந்தளிப்பை மேற்கொண்டுள்ளது.

செயற்பாடு 2.1

அதிகாரப் பரவலாக்கல் அதிகாரம் பகிர்ந்தளிப்பு ஆகிய எண்ணக் கருக்கான அடிப்படை வேறுபாடுகளை விளக்குக.

2.2 நவீன அரசுகளில் அதிகாரப் பரவலாக்கலும், பகிர்ந்தளிப்பும்

நீங்கள் முன்னைய பாடத்தில் கற்றது போன்று நவீன அரசுகளின் கட்டமைப்பின்படி அவை ஒற்றையாட்சி, கூட்டாட்சி என்ற இரண்டு பிரிவுகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒற்றையாட்சி என்பது ஒரு மத்திய அரசின் அதிகாரத்தினால் மட்டும் அனைத்து ஆட்சி நடவடிக்கைகளும் நெறிப்படுத்தப்படும் ஆட்சி முறையாகும்.

எல்லா வகைகளிலும் அதிகாரம் ஒரு மத்திய அதிகார பீடத்திடம் மட்டும் குவிக்கப்பட்டுள்ள ஆட்சிமுறை ஒற்றையாட்சி முறையாகும்.

♦ பேராசிரியர் ஹர்மல் பைனர்

தத்தமது அதிகாரத்துறைகளில் சுயாதீனமாக கருமமாற்றும் அதே வேளை சில விடயங்கள் தொடர்பாக ஒன்றுபட்டு கருமமாற்றுவதற்கு வழி யேற்படும் பண்பு முறைகள் கொண்ட ஆட்சி முறை கூட்டாட்சி முறையாகும்.

♦ K.C. வியர்

கூட்டாட்சி என்பதால் கருதப்படுவது மத்திய அதிகார பீடம் விதிக்கப்பட்ட விடயங்கள் தொடர்பாக கருமமாற்றுவதுடன் ஏனைய விடயங்கள் பிராந்திய அரசுகளால் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் ஆட்சி முறையாகும்.

ஒற்றையாட்சியின் பிரதான பண்புகள்	கூட்டாட்சியின் பிரதான பண்புகள்
<ul style="list-style-type: none"> ஒரு மத்திய அரசாங்கம் மட்டும் இருத்தல் அனைத்து ஆட்சி கருமங்களும் மத்திய அரசு எல்லா அதிகாரங்களுக்கும் மையப் பட்டிருக்கும் மூலம் செய்யப்படும். அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்திற்கு சவால்விட பிரதேச அதிகார அலகுகளினால் முடியாது. அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதிகளுக்கும் பிரதேச நிர்வாக நிறுவனத்தின் பிரதிநிதிகளுக்கு மிடையே வேறுபாடு உண்டு. பிராந்திய அதிகார அலகுகள் அதிகாரங்கள் தொடர்பாக இறுதி தீர்மானம் எடுப்பது அரசாங்கமாகும். 	<ul style="list-style-type: none"> ஒரு மத்திய அரசாங்கத்துக்கும் பிராந்திய அரசாங்கங்களுக்குமிடையில் அதிகாரம் பகிரப்பட்டிருக்கும். மத்திய அரசாங்கம், பிராந்திய அரசாங்கங்களுக்குமிடையே பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பது உயர்நீதி மன்றமாகும். அரசியல் யாப்பை மாற்றியமைக்க மத்திய அரசினதும் பிராந்திய அரசினதும் அங்கீகாரம் தேவை. பிராந்திய அரசாங்கங்களின் பிரதிநிதிகள் மத்திய அரசின் சட்டவாக்கச்சபையில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவர். பல பிராந்திய அரசாங்கங்கள் காணப்படுகின்ற அதே வேளை அவற்றிற்கு இருக்கும் அதிகாரங்கள் சமமாக இருக்கும்.

மேற்கூறிய பண்புகளில் இருந்து தெரிய வருவது ஒற்றையாட்சி, கூட்டாட்சி என்பவற்றின் நிர்வாகச் செயற்பாடுகளில் பல வேறுபாடுகள் இருப்பதாகும். பிராந்திய அல்லது பிரதேச நிறுவனங்களுக்கு நிர்வாக அதிகாரங்களை வழங்குவதில் பின்பற்றப்படும் முறையில் வேறுபாடுகளுண்டு. அதன்படி;

- ஒற்றையாட்சியில் அதிகாரத்தைப் பரவலாக்கும் செயலொழுங்கும்.
- கூட்டாட்சியில் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்தளிக்கும் செயலொழுங்கும் பயன்படுத்தப் படுகின்றது.

2.2.1 ஒற்றையாட்சியில் அதிகாரப் பரவலாக்கல்

உலகில் பெரும்பான்மையான நாடுகள் ஒற்றையாட்சி முறையையே பின்பற்றுகின்றன. பெல்ஜியம், பல்கேரியா, பிரான்ஸ், பிரித்தானியா, நெதர்லாந்து, ஜப்பான், போலந்து, ஸ்பெயின் போன்ற நாடுகளை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம். இவை ஒற்றையாட்சி நாடுகளாக இருந்தாலும் இவற்றின் கட்டமைப்பு, நிறுவனக் கோலம் பிரதேச நிறுவனங்களுக்கு அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்டுள்ள விதம் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டதாக காணப்படுகின்றன. அதிகாரப் பரவலாக்கப்படுதலில் இந்நாடுகள் பின்பற்றும் முறைகளை பிரதானமாக மூன்று பிரிவுகளில் நோக்கலாம்.

1. பிரதேச நிர்வாக அலகுகளுக்கு அரசியலமைப்புக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அன்றி நடைமுறை ஏற்பாடுகளின் அதிகாரத்தைப் பரவலாக்கும்முறை

இந்த முறைக்கான சிறந்த உதாரணம் பிரித்தானியாவாகும். அந்நாட்டின் பிரதேச அதிகார அலகுகளான வட அயர்லாந்து, வேல்ஸ், ஸ்கொட்லாந்து ஆகியவற்றுக்கும் லண்டனில் அமைந்துள்ள தேசிய அரசாங்கத்துக்கிடையிலான தொடர்பு பிரதேச சுயாட்சி என்ற உயர் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. இது கூட்டாட்சி நாடொன்றின் ஆட்சி ஏற்பாடுகளை ஒத்த விதத்திலான அதிகாரப் பகிர்வு போன்று இருப்பினும் இது அரசியல் யாய்ப்பு ரீதியான ஒரு ஏற்பாடல்ல. எனவே இது ஒரு கூட்டாட்சி முறையன்று.

2. பிரதேச ஆட்சி அலகுகளுக்கு குறைந்த அதிகாரங்களை பரவலாக்குதலும் பிரதேசங்களில் தெரிவு செய்யப்பட்ட அரசாங்கங்கள் மத்திய அரசின் கடுமையான மேற்பார்வைகுட்படலும்

இம்முறைக்கான சிறந்த உதாரணம் பிரான்ஸ் ஆகும். அங்கு பிரதேச ஆட்சி நடவடிக்கைகள் திணைக்களங்கள் (Departments) அரொண்டிசெமன்ஸ்ட்ஸ் (Arrondissements) என்பவற்றின் கீழ் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதுடன் பரிஸ் மத்திய அரசாங்கத்தினால் நியமிக்கப்படும் பிரிபெட் (Prefet) உப பிரிபெட்களின் கீழ் அவற்றின் நிர்வாக கருமங்கள் மேற்பார்வை செய்யப்படுகின்றன. இவ்வதிகாரிகள் பிரதேச அரசுகளின் நிறைவேற்று நிர்வாகிகளாகவும் செயற்படுகின்றனர்.

வாக்குரிமை மூலம் தெரிவு செய்யப்படும் அதிகாரிகளினால் ஆன கொன்ஸாலிஸ் ஜெனரோ என்றழைக்கப்படும் நிறுவனங்கள் மத்திய அரசாங்கத்தினால் நியமிக்கப்படும் நிறைவேற்று நிர்வாக அதிகாரிகளின் மேற்பார்வைக்குக்கீழ் இயங்குகின்றன. இங்கு பிரிபெட்டின் அதிகாரங்களை கொன்ஸாலிஸ் ஜெனரோ நிறுவனங்களுக்கு வழங்குவதன் மூலம் அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்டிருப்பதைக்

3. பிரதேச நிர்வாகம் தொடர்பாக கருமமாற்றும் அதிகாரிகள் மத்திய அரசினால் நியமிக்கப்படும் அதிகாரிகளுக்குப் பொறுப்புச்சொல்லும் முறை

இம்முறையின் கீழ் தேர்தலில் தெரிவு செய்யப்படும் பிரதேச அதிகாரிகளின் அதிகாரம் குறைந்த மட்டத்திலேயே இருக்கும். உண்மையான அதிகாரம் மத்திய அரசினால் நியமிக்கும் அதிகாரிக்கேயுண்டு. அடொல்ப் ஹிட்லரின் ஆட்சியில் ஜேர்மனியில் இம்முறையே காணப்பட்டது. இங்கு பிரதேச ஆட்சி அதிகாரிகளாக ஹிட்லர் தனக்கு வேண்டியவர்களை நியமித்துக் கொண்டார். கிழக்கேரோப்பிய கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளின் மக்கள் சபையின் அமைப்பும் இதனையொத்ததாகவே காணப்படுகின்றது.

பல ஒற்றையாட்சி நாடுகள் மேற்கூறிய மூன்று வழிகளிலும் அதிகாரப் பன்முகப்படுத்துதலை மேற்கொண்டிருந்தபோதும் வேறுசில நாடுகள் இம்முறையை பல எண்ணக் கருக்களின் கீழ் பயன்படுத்தி தமது ஆட்சி முறையை நடத்திச் செல்வதை காணமுடிகிறது.

செயற்பாடு 2.2

- ♦ ஒற்றையாட்சி நாடுகளில் அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தலின்போது பின்பற்றப்பட்டுள்ள முறைகளைச் சுருக்கமாகக் காட்டுக.
- ♦ அம்முறைகளில் கூடிய ஜனநாயக தன்மையிலுள்ளதாக நீங்கள் நினைக்கும் முறையைத் தெரிவு செய்து அதற்கான காரணங்களைக் காட்டுக.

2.2.2 கூட்டாட்சி நாடுகளில் அதிகாரப் பகிர்வு

கூட்டாட்சி முறையின் கீழ் இரண்டு சுதந்திரமாகச் செயற்படும் அரசாங்கங்களிலிருந்து அரசியல் அதிகாரம் கட்டி எழுப்பப்பட்டிருக்கும். ஆயினும் இப்பகிர்வு எல்லாக்கூட்டாட்சிகளிலும் ஒரே மாதிரியாக இல்லை.

சில நாடுகளில் மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் என குறிப்பிடப்பட்டு அதற்குட்படாத எஞ்சிய அதிகாரங்கள் பிராந்திய அரசுகளுக்கு வழங்கப்படும். வேறு சிலநாடுகளில் மத்திய அரசினதும் பிராந்திய அரசினதும் அதிகாரங்கள் தனித்தனியே விபரிக்கப்பட்டிருக்கும். இவற்றில் இரண்டு அரசுக்கும் பொதுவான அதிகாரங்கள் என்று சமாந்திரமான அதிகாரங்களும் வெவ்வேறாக காட்டப்பட்டிருக்கும்.

சில சமஷ்டியாட்சிகளில் அதிகாரப் பகிர்வு செய்யப்பட்டிருக்கும் விதத்தை நோக்குவோம்.

சுவிட்சர்லாந்தில் அதிகாரம் பகிரப்பட்டிருக்கும் விதம்

13ஆம் நூற்றாண்டில் யூரி (Uri) ஸ்க்விஷ் (Schwyz) அன்டர் வால்டன் (under walden) ஆகிய மூன்று கன்ரன் பிரதேசங்களில் இருந்து ஆரம்பமான சுவிட்சர்லாந்து 1848இல் நிறைவேற்றிய சமஷ்டி அரசியல் யாப்பில் 1874ல் திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டு நவீன கூட்டாட்சியாக இன்று விளங்குகின்றது. இன்று அது கன்ரன் எனப்படும் 26 பிராந்திய அரசுகளினால் ஆன ஒரு சுதந்திர அரசாகும். அவற்றுள் 20 பிராந்தியங்கள் பூரண கன்ரன்களாலும்

6 கன்ரன்கள் அரைக் கன்ரன்களாகவும் காணப்படுகின்றன. 1874ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட யாப்பு123 உறுப்புரைகள் கொண்ட நீண்ட அரசியல் யாப்பாக இருப்பினும் அமெரிக்காவில் போன்று அதிகார பிரிப்பு தெளிவாக இல்லை. வாக்குரிமை அதிகாரம் பிரிக்கப்படும் விதம் பற்றி மத்திய பிராந்திய அரசாங்கங்களுக்கிடையே பட்டியலிடப்படாமையே இதற்கான காரணமாகும். மத்திய அரசின் அதிகாரங்களை பின்வருமாறு சுருக்கமாக காட்டலாம்.

- வெளிநாட்டு விவகாரம் (தூதுவர்களை நியமித்தல்)
- யுத்தத்தையும் சமாதானத்தையும் பிரகடனப்படுத்தல்
- வெளிநாடுகளுடன் ஒப்பந்தங்களை மேற்கொள்ளுதல்
- பாதுகாப்பும் இராணுவ நடவடிக்கையும்
- தொடர்பாடல், தபால், புகையிரதம், தொலைபேசி, தந்திப்போக்குவரத்து
- நிதி விவகாரம்
- அளவை, நிறுவை
- சுங்க நடவடிக்கைகள்
- வியாபாரத்துக்கும் கன்ரன்களுக்குமிடையிலான வர்த்தக நடவடிக்கைகள்
- வெளியீட்டு உரிமை, உரித்துரிமை
- வெடிமருந்துகள், மதுபானம் தொடர்பான தனியுரிமை அதிகாரம்
- மக்கள் சுகாதாரம்
- கடல் மார்க்கப் போக்குவரத்து

கன்ரன் எனப்படும் பிராந்திய அரசுகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் பின்வருமாறு

- கல்வி, உயர் கல்வி விவகாரம்
- பத்திரிகை நிர்வாகம்
- பெருந்தெருக்கள்
- கைத்தொழில்
- குடிவரவு
- தொற்றுநோய்த் தடுப்பு
- வங்கி நடவடிக்கைகள்

இவ்வாறு அரசியல் யாப்பு மூலம் கன்ரன்களின் உள்ளக விவகாரங்கள் தொடர்பாக செயற்படும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருந்தாலும் அது தெளிவாக இல்லை. உதாரணமாக யாப்பின் 24வது உறுப்புரை பல துணை உறுப்புகளின் கீழ் விவரிக்கப்பட்டுள்ளதுடன் முதலில் வன பரிபாலனம், ஆறுகள், தொடர்பான நிர்வாகம் கன்ரன்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதேவேளை அதில் மற்றுமொரு உபவிதியின்படி அணுசக்தி நிர்வாகம் மத்திய அரசைச் சாரும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் சவிட்சர்லாந்தில் ஏனைய கூட்டாட்சிகளில் போல அதிகாரப் பகிர்வு தெளிவானதாக இல்லை என்று பிரைஸ் பிரபு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அமெரிக்க அரசியல் முறையில் மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் குறிப்பிடப்பட்டு எஞ்சிய அதிகாரங்கள் பிராந்தியங்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளதுடன் சவிட்சர்லாந்தில் எஞ்சிய அதிகாரம் மத்திய அரசுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் அதிகாரப் பகிர்வு தொடர்பாகப் பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டால் நீதிமன்றத்தின் தீர்வின்றி மத்திய அரசின் தீர்மானமே மேலோங்கி காணப்படும். எவ்வாறாயினும் பிரிக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் தொடர்பாக சுயாதீனமாக செயற்படும் ஆற்றல் சவிஸ் கன்ரன்களுக்கு உண்டு. இன்று கன்ரன்களுக்கு சுயாதீனமாக கருமமாற்றும் அதிகாரம் கிடைத்துள்ளதுடன் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்தும் பூரண அதிகாரம் நேரடி ஜனநாயக பண்புகள் மூலம் மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

செயற்பாடு 2.3

- ♦சுவிற்சர்லாந்தில் மத்திய அரசுக்குரிய அதிகாரங்களையும், கன்ரன்களின் அதிகாரங்களையும் தனித்தனியே பட்டியலிடுக.

அமெரிக்காவில் அதிகாரப் பகர்வு

உலகின் உன்னத கூட்டாட்சியாக கருதப்படும் அமெரிக்கா 1789இல் 13 பிராந்திய அரசுகளுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டு இன்று 50 பிராந்தியங்கள் வரை விரிவடைந்துள்ளது. ஆரம்பத்தில் மத்திய அரசுக்கும் பிராந்திய அரசுக்கும் இடையே பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட அதிகாரம் இன்று மத்திய அரசை நோக்கிப் படிப்படியாக குவிக்கப்படுவதாக கூறப்படுகின்றது.

அமெரிக்க அரசியல் கட்சி முறையின் விருத்தியினூடாகவும் யாப்பினூடாகவும் நடைமுறை நடவடிக்கைகளில் ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் அதிகரித்துக் காணப்படுவதால் இன்று பிராந்திய அரசுகளைவிட மத்திய அரசின் அதிகாரம் மிகுந்துள்ளது. இன்றைய யுத்தம் மற்றும் மோதல் சூழ்நிலைகள் ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் அதிகரிப்பதற்கு ஏதுவாக அமைந்துள்ளது.

யாப்பின் 1வது உறுப்புரையின் 8வது பிரிவின் 10ஆம் பந்தியின்படி யுத்தப்பிரகடனம் செய்யும் அதிகாரம் காங்கிரஸ் சபையிடம் இருப்பதாக கூறப்பட்டிருந்தாலும் இன்று அமெரிக்க ஜனாதிபதிகள் காங்கிரஸின் அங்கீகாரமின்றியே யுத்தப் பிரகடனத்தை மட்டுமன்றி யுத்தத்தை நடத்திச் செல்வதையும் காணலாம்.

அமெரிக்க அரசியல் யாப்பின் உறுப்புரை ஒன்றின் 8,9,10, பிரிவுகளின்படி மத்திய அரசுக்கும் பிராந்திய அரசுகளுக்குமிடையே அதிகாரம் பகிரப்படும் விதம் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் இவ்வதிகாரம் தொடர்பாக ஏதும் பிரச்சினைகள் ஏற்படுமிடத்து அது உயர் நீதிமன்றத்தின் கவனத்திற்கு விடப்படுவதுடன் அதன் தீர்ப்பு முக்கியமானதாகும்.

யாப்பின் 1 வது உறுப்புரையின் 8வதுபிரிவன்படி மத்திய அரசு செய்ய முடியுமானவை

- வரிவிதித்தலும் சேகரித்தலும்
- பாதுகாப்பு ஏற்பாடு
- வெளிநாட்டு வர்த்தகமும் வெளிநாட்டு விவகாரமும்
- பொது அளவை, நிறுவை முறைகளும் நிதி விவகாரமும்
- தேசிய பொருளாதார அபிவிருத்திக்குத் தேவையான ஏற்பாடுகள்

யாப்பின் 1ஆம் உறுப்புரையின் 9ஆம் பிரிவன்படி மத்திய அரசு செய்ய முடியாதவை

- ஹபயாஸ்கோப் ஆணையை வெளியிடும் அதிகாரத்தை தடைசெய்தல் (குழப்ப நேரங்களைத் தவிர)
- இறந்த காலத்திற்கு செல்லுபடியாகும் வகையில் சட்டமியற்றல்
- சட்டத்திற்கு அப்பால் திறைசேரியிலிருந்து பணம் பெறல்

யாப்பின் 1வது உறுப்புரையின் 10ஆம் பிரிவின்படி பிராந்திய அரசாங்கங்கள் செய்ய முடியாதவை

- வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளை கொண்டு நடத்துதல்
- நாணயம் வெளியிடல்
- நீதி மன்ற விவகாரங்கள் தொடர்பான சட்டங்களை இயற்றுதல்
- இராணுவத்தை வைத்திருத்தல்
- ஏற்றுமதி இறக்குமதி தொடர்பாக சட்டத்தை இயற்றுதல்
- இன,மத, ஆண், பெண், பேதங்களைக் காட்டி வாக்குரிமையைத் தடைசெய்தல்
- அடிமைத்துவத்தை ஏற்படுத்தல்
- சமத்துவத்தை ஒழித்தல்

இவ்வாறு மத்திய,பிராந்திய அரசாங்கங்களின் அதிகாரங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இங்கு மத்திய அரசாங்கம் செய்யக்கூடியவை, செய்யமுடியாதவைகள் என்று எழுதப்பட்டுள்ளதால் அதிகார கட்டுப்பாடு காணப்படுகின்றது. ஆனால் பிராந்திய அரசுகளுக்குச் செய்ய முடியாதவை மட்டுமே எழுதப்பட்டுள்ளன. செய்யக்கூடியவை எழுதப்படவில்லை. இதனால் எழுதப்பட்டுள்ள செய்ய முடியாதவைகளுக்கு மேலதிகமாக கட்டுப்பாடில்லாது செய்யக்கூடியவை இருப்பது தெரிகிறது. இதன்படி அமெரிக்க சமஷ்டி முறையின் கீழ் பிராந்திய அரசுகளுக்கு அதிக அதிகாரம் இருப்பது தெரிகிறது. மேலும் அமெரிக்க அரசியல் யாப்பில் ஏதாவது திருத்தம் செய்யப்படுவதானால் அதற்கு மத்திய அரசின் காங்கிரஸ் சபையின் 2/3 பெரும்பான்மையும் பிராந்திய அரசுகளின் 3/4 பெரும்பான்மையும் வேண்டும்.

செயற்பாடு 2.4

சுவிற்சர்லாந்து அதிகாரப் பகிர்வுக்கும் அமெரிக்க அதிகாரப் பகிர்வுக்குமிடையிலான குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடுகளை கலந்துரையாடுக.

சுவிஸ், அமெரிக்க, இந்திய அரசியல் தேசப்படங்களில் ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் உரிய பகுதியைக் காட்டுக. இத்தேசப்படங்களை பிரித்தானிய சபைக்களஞ்சியத்தில் (Encyclopedia Britanica 2004-2005) பெறலாம் இது இணையத்திலுள்ளது.

இந்தியாவில் அதிகாரப் பகிர்வு செய்யப்பட்டுள்ள முறை

நீண்ட காலம் பிரித்தானியாவின் குடியேற்ற நாடாக இருந்து 1947இல் சுதந்திரம் பெற்ற இந்தியா ஒன்றிணைந்த ஓர் அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்தும் விருப்பத்தினால் கூட்டாட்சி முறையை தெரிவு செய்தது. இன்று இந்தியா 26 மாநில அரசுகளையும் 6 யூனியன் பிரதேசங்களையும் கொண்ட ஒரு கூட்டரசாகும். கனடா போன்று இந்தியாவும் மூன்று பட்டியல்களின் கீழ் அதிகாரப் பகிர்வு மேற்கொண்டிருப்பினும் அதைவிட வித்தியாசமான இயல்புகள் பலவற்றையும் கொண்டுள்ளது. இந்திய அரசியல் யாப்பின் 246வது உறுப்புரையின் கீழ் மூன்று பட்டியல்களின் கீழ் அதிகாரப் பகிர்வு பின்வருமாறு காட்டப்பட்டுள்ளது.

I வது பட்டியல் மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் (97வது தலைப்பின் கீழ்)

- அரசியல் யாப்பை பாதுகாத்தல்
- இராணுவ விவகாரம்
- வெளிநாட்டு விவகாரம்

- நிதிக்கட்டுப்பாடு
- நாட்டின் பிரதான அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகள்

II இரண்டாவது பட்டியல் பிராந்திய அரசுகளின் அதிகாரம் (66வது தலைப்பின் கீழ்)

- பிராந்திய சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டல்
- உள்ளூராட்சி நிர்வாகம்
- விவசாய நடவடிக்கைகள்

III வது பட்டியல் ஒருமைப்பாட்டு அதிகாரம் (47வது தலைப்பின் கீழ்)

இதில் மத்திய, பிராந்திய அரசாங்கங்களுக்குப் பொதுவான அதிகாரங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன.

- விவாகமும் விவாகரத்தும்
- மின்சாரம்
- பொருளாதார சமூகத் திட்டமிடல் நடவடிக்கை

இந்தியா ஒரு கூட்டாட்சியாக அதிகாரங்களை பகிர்வதில் இத்தகைய முறைகளைக் கையாண்டிருந்தாலும் அது ஏனைய கூட்டாட்சி நாடுகளில் இருந்து வேறுபடுவதைக் காணலாம். பூரண கூட்டாட்சி நாடுகளில் போன்று இந்தியாவின் பிராந்திய அரசாங்கங்களுக்கு பரந்த சுயாதீனத் தன்மை வழங்கப்படவில்லை. இந்திய அரசியல் யாப்பின் பிரதான மூன்று உறுப்புரைகள் மூலம் பிராந்திய அரசாங்கங்களின் அதிகாரங்கள் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன.

249 வது உறுப்புரை - இந்திய ராஜ்ய சபையின் இரண்டாம் மன்றம் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் பிராந்திய அரசாங்கங்களுக்கு யாப்பு மூலம் வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களை மத்திய அரசாங்கத்துக்கு வழங்க முடியும்.

250வது உறுப்புரை - அவசரகாலச் சட்டம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட வேளைகளில் எந்த ஒரு பிராந்திய அரசாங்கத்தினதும் அதிகாரத்தை மத்திய அரசாங்கம் மீளப்பெற முடியும்.

251வது உறுப்புரை - இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பிராந்திய அரசாங்கங்களின் வேண்டுகோளின்பேரில் பிராந்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தை மத்திய அரசாங்கம் தனதாக்கிக்கொள்ள முடியும்.

இந்த உறுப்புகளுக்கு மேலதிகமாக இந்திய ஜனாதிபதிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் பிராந்திய அரசாங்கங்களின் அதிகாரங்களை மட்டுப்படுத்துகின்றன.

352வது உறுப்புரை - நாட்டில் தோன்றும் அவசரகால நிலைகளின்போது ஜனாதிபதி அவசரகால சட்டத்தை பிரகடனப்படுத்த முடியும். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் ஜனாதிபதி அதிக அதிகாரங்களைப் பெறுகிறார். அத்தகைய அதிகாரங்கள் பிராந்திய அரசுகளின் அதிகாரங்களுக்கு அப்பால் செல்வதாக உள்ளது.

- 359வது உறுப்புரை** - அவசரகால நிலை பிரகடனப்படுத்தும் சந்தர்ப்பங்களில் அடிப்படை உரிமைகளையும் சட்டத்தின் ஆட்சியின் செயற்பாட்டையும் இடைநிறுத்தம் அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்கு உண்டு.
- 360 வது உறுப்புரை** - நாட்டின் நிதி நிலைமை வீழ்ச்சியடையும்போது அல்லது வீழ்ச்சியடைய நெருங்கியிருப்பதாக ஜனாதிபதி கருதும்போது அவசரகாலச் சட்டத்தைப் பிரகடனப்படுத்த முடியும். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் அடிப்படை உரிமைகள் உட்பட பல சுதந்திரங்கள் நடைமுறைப்படுத்துவதைத் தடுத்து நிறுத்தும் கட்டளைகளை ஜனாதிபதி வெளியிட முடியும்.

இதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்களில் பிராந்திய அதிகாரத்தை மீறி மத்திய அரசின் அதிகாரம் மேலோங்கும். இதனால் இந்தியாவின் நடைமுறையில் இருப்பது கூட்டாட்சி இயல்புகள் கொண்ட ஒற்றையாட்சியென பேராசிரியர் K.C. வியர் கூறியுள்ளார்.

இந்திய யாப்புத் திட்டத் திருத்தங்களின் போது அதன் உறுப்புரைகளின் தன்மைக்கேற்ப மூன்று விதிமுறைகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. அதன்படி சாதாரண பெரும்பான்மையின் மூலம் நிறைவேற்றப்படும் உறுப்புரையும், இரு சபைகளிலும் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றப்படும் உறுப்புரைகள் சட்டவாக்கச்சபையின் 1/2 பெரும்பான்மையும் பிராந்திய அரசுகளின் 2/3 பெரும்பான்மை யையும் பெற்று நிறைவேற்றப்படும் உறுப்புரிமைகளும் உண்டு.

இன, மத, சமய, மொழி, கலாசார ரீதியில் காணப்படும் முரண்பாடுகளை அதே நிலையில் பேணி ஒரே இனமாக எழுந்து நிற்க எடுத்த முயற்சியின் பெறுபேறாகவே இந்திய அரசியல் முறை காணப்படுகிறது.

செயற்பாடு 2.5

‘இந்தியா கூட்டாட்சி இயல்புகளைக் கொண்ட ஒற்றையாட்சி நாடாகும்’ என்று கூறுவதற்கு ஏதுவாய் அமைந்த விடயங்கள் யாவை?

2.3 இலங்கையில் அதிகாரப் பகிர்வும் அதிகாரப் பரவலாக்கலும்

அதிகார பரவலாக்கம் என்ற எண்ணக்கருவின் சில இயல்புகள் இலங்கையில் மிகப் பண்டைக்கால முதலே இருந்துள்ளது. அதற்கான சில உதாரணங்களை பின்வருமாறு கூறலாம்.

பண்டுகாபய மன்னன் காலத்தில் (அனுராதபுர இராசதானி) ஒவ்வொரு கிராமத்துக்குமான எல்லைகள் வகுக்கும்போது கிராமத்தின் பரிபாலனத்துக்கென “கிராமின்” என்ற ஒரு தலைவன் நியமிக்கப்பட்டிருந்தமை. அவனுக்கு சில முடிவுகளை மேற்கொள்ளும் வாய்ப்புக்கள் வழங்கப்பட்டிருந்தன.

மகா பாராக்கிரமபாகுவின் காலத்தில் பொலநறுவை இராச்சியத்தில் பிரதேச நிர்வாகிகள் நியமிக்கப்பட்டு அவர்களுக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருந்தமை.

பிரித்தானிய காலத்தின் ஆரம்ப கட்டத்தில் ரெசிடன் என்ற அதிகாரியின் கீழ் கண்டிய சட்டங்களுக்கு ஏற்ப கண்டி இராச்சியத்தை பரிபாலிக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது.

மேற்படி உதாரணங்களில் இருந்து தெரிய வருவது ஒவ்வொரு காலப் பிரிவிலும் கிராம சபை, ரட்டசபா, கம்சபா போன்ற அதிகாரம் பன்முகப்படுத்தல் முறைகள் பின்பற்றப்பட்டமையும் அந்த அலகினுள் வாழ்ந்த மக்களின் சனநாயகத்துக்கு வாய்ப்பளிக்கப்பட்டிருந்தமையாகும்.

2.3.1 பிரித்தானிய காலத்திலும் சுதந்திரத்தின் பின்னரும் அதிகாரப் பரவலாக்கல்

பிரித்தானியர் ஆட்சி காலத்தில் 1865இல் அதிகாரப் பரவலாக்கல் தொடர்பான முதலாவது நடவடிக்கையாக மாநகரசபை சட்ட மூலத்தை குறிப்பிடலாம். இதன் கீழ் கொழும்பு கண்டி ஆகிய மாநகர சபைகள் அமைக்கப்பட்டன.

1871இல் கிராம சபைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டதுடன் 1924இல் கம்சபா சட்ட மூலத்தின்படி இச்சபைகளின் அதிகாரம் விரிவுபடுத்தப்பட்டது.

1931இல் டொனமூர் சீர்திருத்தங்களின்படி அமைக்கப்பட்ட உள்ளூராட்சி தொடர்பான நிறைவேற்று நிர்வாகக் குழுவும் அதிகாரம் பன்முகப்படுத்தலின் ஒரு முக்கிய சந்தர்ப்பமாகும். உள்ளூராட்சி அமைச்சராக இருந்த S.W.R.D. பண்டாரநாயக்கா அவர்கள் 1938இல் கிராம சபைகளின் அதிகாரத்தை மேலும் விரிவுபடுத்த நடவடிக்கை எடுத்தார்.

1940இல் நகர சபைகள் மீண்டும் அமைக்கவும், 1943இல் உள்ளூராட்சி மன்ற சேவைகள் சட்ட மூலத்தை நிறைவேற்றவும் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது.

1981இல் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதுடன் இதன் அடிப்படையில் மாவட்டங்கள் தோறும் 24 மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் அமைக்கப்பட்டன.

1987இல் பிரதேச சபைச் சட்டமூலமும் 1988இல் மாநகர சபை, நகர சபை சட்ட மூலமும் கொண்டுவரப்பட்டன. இவை யாவும் அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல் நடவடிக்கையாகும்.

செயற்பாடு 2.6

- ♦ அதிகாரத்தை பரவலாக்குதல் தொடர்பான வரலாற்று ரீதியான சான்றுகளைத்தேடி அவைபற்றிக் கலந்துரையாடவும்.
- ♦ பண்டைய கிராம சபையொன்றின் அல்லது நகர சபையொன்றின் கட்டமைப்பைக் காட்டுகின்ற மாதிரியொன்றைத் தயாரிக்குக.

செயற்பாடு 2.7

- ♦ பண்டாரநாயக்க, செல்வநாயகம்; டட்லி சேனநாயக்கா, செல்வநாயகம், ஆகிய இரண்டு ஒப்பந்தங்களையும் ஒப்பிடுக.
- ♦ “அவற்றை முறியடித்தமை உின்றைய அழிவுக்குக் காரணமாக அமைந்தது.” இக்கூற்றை ஆதரித்தும் எதிர்த்தும் வாதங்களை முன்வைத்தல்.

2.3.2 இலங்கையில் அதிகாரப் பகிர்வு

அதிகாரப் பகிர்வு தொடர்பான கருத்துக்கள் 1920இல் இருந்தே அவ்வப்போது முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. அதனடிப்படையில் மாவட்டம் தொடக்கம் மாகாண மட்டம் வரையிலான பல்வேறு அதிகாரப் பகிர்வு மாதிரிகள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளதன் அடிகாரப் பகிர்வு செய்யப்படும் விதம் குறித்தும் பகிர்ப்பட வேண்டிய அதிகாரத்தின் அளவு குறித்தும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. இந்த வரிசையில் 1926ஆம் ஆண்டு ஜூலை 17ஆம் திகதி The Ceylon Morning Leader என்ற பத்திரிகையில் S.W.R.D. பண்டாரநாயக்கா அவர்கள் எழுதிய A Federal Government of Ceylon என்ற தலைப்பிலான கட்டுரை குறிப்பிடத்தக்கது. அதில் அவர் பல்லின மக்கள் வாழும் நாட்டில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதில் அதிகார பகிர்வின் அவசியத்தை வலியுறுத்தினார். அதன் பின்னரும் கூட அதிகாரப் பகிர்வு யோசனைகள் முன்வைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவ்வப்போது ஏற்பட்ட எதிர்ப்புகள் காரணமாக நடைமுறைக்கு வரவில்லை. இது தொடர்பான பாராளுமன்ற தெரிவுக்குழுக்களும் அவ்வப்போது நியமிக்கப்பட்டதைக் காணலாம். 1947 இல் பண்டாரநாயக்க பாராளுமன்றத்தில் இதுபற்றி கருத்துத் தெரிவித்தார். அதிகாரப் பகிர்வு மூலம் பல்லின மக்களுக்கு ஆட்சி அதிகாரம் தொடர்பாகப் பிரதேச ரீதியான தீர்மானங்களை எடுப்பதில் பங்களிப்புச் செலுத்தும் வாய்ப்பு ஏற்படுவதாக அவர் வலியுறுத்தினார். டொனமூர் குழுவிடம் முன்வைக்கப்பட்ட பிரேரணையிலும் அதிகாரப் பகிர்வு தொடர்பாக கருத்துக்கள் இருந்தன.

சுதந்திரத்தின் பின் இலங்கை தமிழரசுக்கட்சி முன்வைத்த பிரேரணைகளில் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களுக்கான ஒரு சுயாதீன ஆட்சிமுறை, சிங்களமும் தமிழும் உத்தியோக மொழியாக்கப்படல், இந்திய வம்சா வழியினருக்கு பிரசாவுரிமை வழங்குதல் போன்ற கோரிக்கைகள் பிரதான இடம் பெற்றன. இது தொடர்பில் 1957ஆம் ஆண்டில் பிரதமர் பண்டாரநாயக்காவுக்கும் தமிழரசுக்கட்சி தலைவர் எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகத்துக்குமிடையில் ஓர் ஒப்பந்தம். செய்து கொள்ளப்பட்டது. அதன் முக்கிய விடயங்கள் வருமாறு.

1. ரட்டசபா முறையை ஏற்படுத்துவது.
2. வட மாகாணத்திற்கு ஒரு சபையும் கிழக்கு மகாணத்திற்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சபைகளும் ஏற்படுத்துவது.
3. மாகாண எல்லைகளுக்கப்பால் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ரட்டசபாக்கள் இணைவதனை ஏற்பாடு செய்தல். பாராளுமன்ற அங்கீகாரத்துடன் ரட்டசபாவில் பிரதேசப் பிரிவுகள் ஏற்படுத்தல். விசேட அம்சங்களின்போது சில ரட்ட சபாக்கள் கூட்டாக செயற்படும் வாய்ப்புகளை வழங்குதல்.

இப்பிரேரணைகள் அரசியல் யாப்பின் படியன்றி பாராளுமன்றச் சட்டமூலத்தின் அடிப்படையில் வழங்கப்படத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதில் ரட்டசபாக்களுக்கு பின்வரும் விடயங்கள் வழங்கப்படுவதாக இருந்தன.

- விவசாயம்
- கூட்டுறவு அமைப்பு
- காணியும் அபிவிருத்தியும்
- குடியேற்றங்கள் அமைத்தல்

- கல்வி
- சுகாதாரம்
- கைத்தொழில், மற்றும் மீன்பிடி
- வீடமைப்பு சமூகசேவை
- மின்சாரம்
- நீர்ப்பாசனம்
- வீதியமைப்பு

எனினும் நாட்டில் பெரும்பான்மை மக்களின் எதிர்ப்பு காரணமாக இவ்வொப்பந்தம் நடைமுறைபடுத்தப்படவில்லை. மீண்டும் இதே அடிப்படையில் ஓர் ஒப்பந்தம் 1965இல் பிரதமர் டட்லி சேனநாயக்காவுக்கும் செல்வநாயகத்துக்குமிடையே செய்து கொள்ளப்பட்டது. அதில் அடங்கியிருந்த விடயங்கள் பின்வருமாறு.

- ♦ வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களின் நிர்வாக, நீதி நடவடிக்கைகளில் தமிழ்மொழியை பயன்படுத்துதல்.
- ♦ மாவட்ட சபைகளை அமைக்கவும், அச்சபைகளுக்குக் கட்டளையிடும் அதிகாரம் அரசுக்குரியது என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளல்.
- ♦ காணி அபிவிருத்தி சட்ட மூலத்தை திருத்தியமைத்து பின்வரும் விடயங்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்குதல்.

அ. வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் காணி வழங்கும்போது காணியற்றோருக்கு முன்னுரிமை வழங்குதல்.

ஆ. அம்மாகாணங்களிலுள்ள தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு காணி வழங்குதல்.

இ. காணிப் பங்கீட்டில் இலங்கையில் ஏனைய பிரதேசத்தில் வாழும் தமிழில் பேசும் மக்களுக்கும் இலங்கையின் ஏனைய பிரதேசங்களுக்கும் வாய்ப்பளித்தல்.

இந்தக் கருத்துக்களை உள்ளடக்கிய ஒரு வெள்ளையறிக்கை 1968ல் வெளியிடப்பட்டது. ஆயினும் இவற்றை நடைமுறைபடுத்தும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. வடக்கு கிழக்கை தெற்கில் இருந்து பிரிப்பது என்ற குற்றச்சாட்டு தெரிவிக்கப்பட்டது. 1957இல் போன்றே 1968இலும் அதிகாரப்பகிர்வு முயற்சி .தோல்வியடைந்தது.

1970இல் பதவிக்கு வந்த ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் 1973ல் நடைமுறைப்படுத்திய மாவட்ட அரசியல் அதிகார சபைச் சட்டத்தின் கீழ் அதிகாரப் பகிர்வுக்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. 1977இல் பதவிக்கு வந்த ஐக்கிய தேசிய கட்சி அரசாங்கத்தினால் 1980இன் 35ஆம் இலக்கச் சட்ட மூலத்தின் படி இலங்கையின் ஒவ்வொரு மாவட்டங்களுக்கும் மாவட்ட அபிவிருத்திசபை முறை அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. பட்டின சபை, கிராம சபைகள் முறை ஒழிக்கப்பட்டதுடன் மக்கள் வாக்களிப்பின் மூலம் தெரிவு செய்யப்படும் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதனை தமிழ் மக்களும் ஓரளவு ஏற்றுக் கொண்டிருந்தனர். ஆயினும் தெற்கின் அரசியல் கட்சிகள் இதனை எதிர்த்தன.

1983 ஜூலையில் ஏற்பட்ட அசம்பாவிதங்களையடுத்து இனப் பிரச்சினை உக்கிரமடைந்து ஆயுதப் போராட்டமாக மாறியது. இதற்குத் தீர்வாக இந்தியாவின் ஒத்துழைப்புடன் இலங்கை இந்தியா ஒப்பந்தமொன்று கைச்சாத்திடப்பட்டது. அரசியல் யாப்பில் கொண்டு வரப்பட்ட 13-வது திருத்தத்தின்படி மாகாண சபை முறை அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. இதுவரை காலம்

அறிமுகம்படுத்தப்பட்ட அதிகாரப் பகிர்வு யோசனைகளைவிட இம்மாகாணசபை முறை ஒரு வளர்ச்சிப் படி முறையாக அமைந்தது. முன்னைய முறைகளில் உண்மையாக அதிகாரப் பகிர்வு இடம் பெற்றிருக்கவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு இதன் மூலம் தீர்வு கிடைத்தது. இதற்கு முந்திய அதிகார பகிர்வு யோசனைகளில் பாராளுமன்ற சட்ட மூலத்தின் ஊடாக நிர்வாகம் பன்முகப்பட்டிருந்தது. சட்ட ஆக்கம், நிறைவேற்று நிர்வாகம், நீதி பரிபாலனம் ஆகிய மூன்றும் முறையாக பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆயினும் 1987இல் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் போது 9ஆம் உருப்புரையின்படி அரசியல் யாப்பில் ஏற்படுத்தப்பட்ட 13வது சீர்திருத்தத்திற்கமைய மூன்று பட்டியல்களில் அதிகாரப் பகிர்வு ஏற்படுத்தப்பட்டது.

1. மாகாணசபைப் பட்டியல் 37 விடயங்களை உள்ளடக்கியது.

- மத்திய அரசு நிச்சயிக்கும் பிரதேசத்தின் சமாதானத்தை நிலை நாட்டுதல்
- பொருளாதார திட்டங்களை உருவாக்குதலும் நடைமுறைப்படுத்தலும்
- உள்ளூராட்சி நடவடிக்கை
- வீடமைப்பு நிர்மாணம்
- தேசியப் பெருந்தெருக்கள் தவிர்ந்த நெடுஞ்சாலையின் அமைப்பும் பராமரித்தலும்
- சமூக சேவையும் புனருத்தாரண சேவையும்
- விவசாயமும் கமத்தொழில் சேவையும்
- கிராம அபிவிருத்தி
- சுகாதார சேவைகள் (போதனா மற்றும் விசேட கருத்துக்கான வைத்தியசாலை தவிர்ந்த)
- உள்நாட்டு வைத்திய நடவடிக்கை
- வர்த்தக நடவடிக்கை, உணவு விநியோகம்
- கூட்டுறவு நடவடிக்கை
- காணி
- கால் நடை வளர்ப்பு
- மதுபான அனுமதி பத்திரம் வழங்குதல்
- மோட்டார் போக்குவரத்துச் சட்ட மூலத்தின் படியான சட்டங்கள்

இவ்விடயங்கள் தொடர்பாக ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் சட்டத்தையும் சமாதானத்தையும் நிலைநாட்டுதல். சேவைகள் வழங்குதல், வள அபிவிருத்தி, முகாமைத்துவமும் ஒழுங்கமைப்பும் என்பவற்றிற்குத் தேவையான கொள்கைகள் வகுக்கும் அதிகாரம் மாகாண சபைக்கு வழங்கப்பட்டது.

2. மத்திய அரசாங்கப் பட்டியல் (16 விடயங்களுடாக)

- நாட்டின் கிராம அபிவிருத்தி பாதுகாப்புக்குத் தேவையான அனைத்து நடவடிக்கைகள் (முப்படை, தேசிய பொலிஸ்படை)
- தபால், தந்திப்போக்குவரத்து, வானொலி, தொலைக்காட்சி
- நீதிமன்ற நடவடிக்கைகள், உயர் நீதிமன்றம், மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம்
- தேசிய வளங்கள் நிதி நடவடிக்கைகள் வெளிநாட்டு வளங்கள் தொடர்பானவை
- வெளிநாட்டு வியாபாரம், மாகாணங்களுக்கிடையிலான வர்த்தக நடவடிக்கைகள்
- துறைமுகம், கப்பற் போக்குவரத்து, கடற்போக்குவரத்து நடவடிக்கைகள்

- விமான போக்குவரத்து விமான நிலையங்கள் தொடர்பான நடவடிக்கைகள்
- தேசிய போக்குவரத்து
- ஆறுகள் நீர்நிலைகள், தொடர்பான நடவடிக்கைகள்
- காணி வளங்கள், சுரங்க நடவடிக்கைகள்
- குடிவரவு, குடியகல்வு பிரசாவுரிமை, தொடர்பான நடவடிக்கைகள்
- தேர்தல் நடவடிக்கைகள்
- குடிசன மதிப்பு நடவடிக்கைகள்
- தேசிய வடிகாலமைப்பு தொடர்பான நடவடிக்கைகள்
- தேசிய அளவை, நிறுவை தொடர்பான நடவடிக்கைகள்
- மாகாணங்களுக்கிடையிலான குடி நகர்வு தொடர்பான நடவடிக்கைகள்
- தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நடவடிக்கைகள் இதில் சுருக்கமாக காட்டப்பட்டுள்ளன.

3. ஒருமைப்பாட்டு பட்டியல் (36 விடயங்களுடனாக)

- திட்டமிடல் (மாகாணமட்டத்திலான திட்டம் உட்பட)
- அரசு, தனியார் துறைமுகங்களின் முன்னேற்றம் தொடர்பான நிர்வாகம்
- தேசிய மற்றும் உயர்கல்வி தொடர்பான கொள்கை வகுத்தல் நடைமுறைப்படுத்தல்
- தேசிய வீடமைப்பு நடவடிக்கைகள்
- சமூக சேவைகள் மறுசீரமைப்பு
- விவசாயமும் கமத்தொழில் நடவடிக்கைகளும்
- மாகாணத்தின் சுகாதாரத் திட்டமிடல்
- நீர்ப்பாசன நடவடிக்கைகள்
- கிராம அபிவிருத்தி
- கால்நடை வளர்ப்பு
- உல்லாசப் பிரயாணம்
- வேலை வாய்ப்பு

மத்திய, மாகாண அரசாங்கங்களுக்குரிய பொதுவான அதிகாரங்களை பரந்த அடிப்படையில் இப்பட்டியல் கூறுகின்றது. இவ்வாறு 13வது அரசியல் யாப்புச் சீர் திருத்தத்தின்படி கூட்டாட்சி இயல்புகள் கொண்டதாக அதிகாரப் பகிர்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது.

செயற்பாடு 2.8

- (அ.) 13வது அரசியல் யாப்பு சீர்திருத்தத்தின் அதிகாரப் பட்டியல்களைத் தயாரித்து வகுப்பறையில் காட்சிப்படுத்துங்கள்
- (ஆ.) உங்கள் மாகாண சபையின் பொறுப்புகள் நடைபெறும் விதத்தை ஆராயவும்.

2:4 மாகாண சபையின் கட்டமைப்பு

மாகாண சபையின் கட்டமைப்பு சனத்தொகை அடிப்படையிலும் நிலப்பரப்பு அடிப்படையிலும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அண்ணளவாக 1000 சதுர மைல்களுக்கும், 40000 மக்களுக்கு ஒரு பிரதிநிதி என்ற அடிப்படையில் மாகாண சபைகளின் அங்கத்தவர் எண்ணிக்கை தீர்மானிக்கப் பட்டது. யாப்பின் 154வது உறுப்புரையில் ஜனாதிபதி ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் பெயரிட்டு

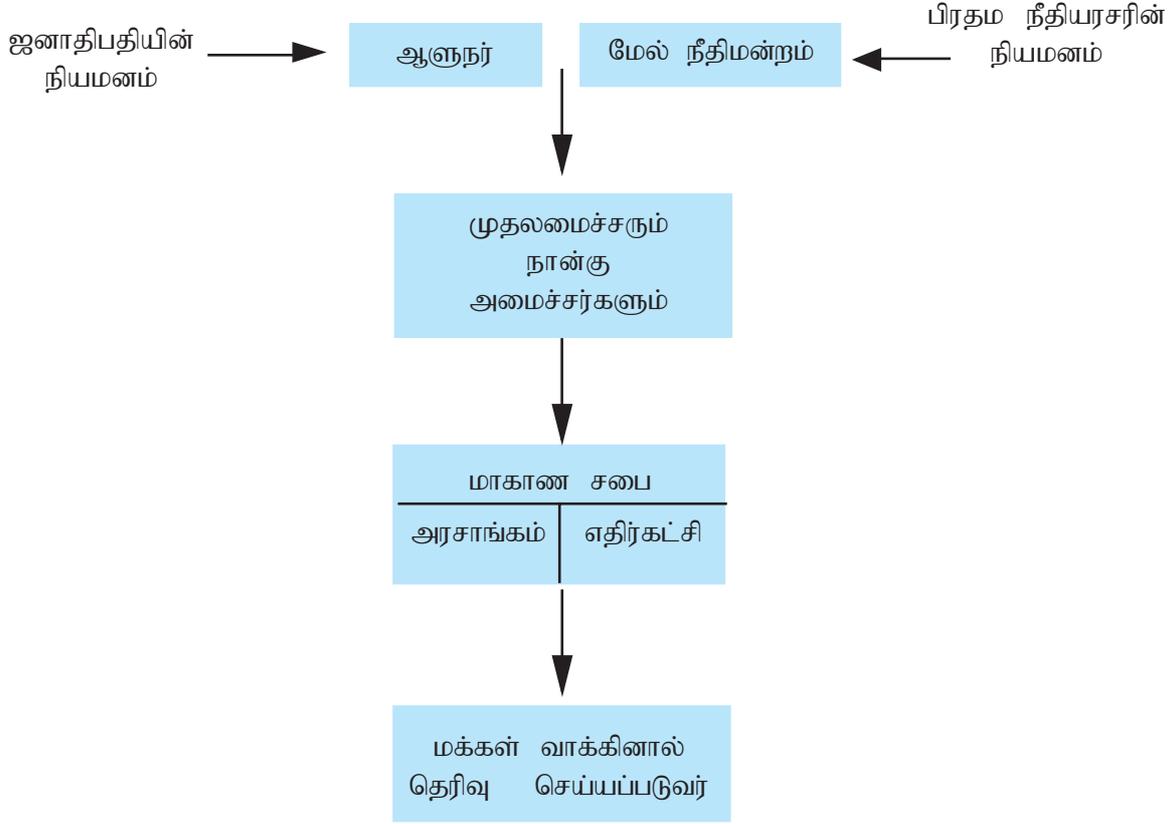
அதன் அங்கத்தவர் எண்ணிக்கையை தீர்மானிப்பார். தேர்தலின்போது ஒரு மாவட்டம் ஒரு தேர்தல் தொகுதியாகக் கொள்ளப்படும். அதன்படி ஒரு மாகாணசபை ஒன்று முதல் மூன்று தேர்தல் தொகுதிகளைக் கொண்டதாக அமையும். மொத்தமாக இலங்கையில் செயற்படும் மாகாணசபை அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கை 455ஆகும். அதில் 437 பேர் விகிதசாரப் பிரதிநிதித்துவ அடிப்படையில் தேர்தல் மூலமும் 18பேர் போனஸ் ஆசனங்களாகவும் தெரிவு செய்யப்படுவர். தேர்தலின்போது அரசியல் கட்சிகள் அல்லது குழுக்கள் பெறும் வாக்குகளின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்து விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ அடிப்படையில் உறுப்பினர்கள் ஒதுக்கப்பட்டன. ஒவ்வொருவரும் பெற்ற விருப்பு வாக்குகளின்படி கட்சிகளின் அல்லது சுயோட்சை குழுக்களின் மாகாணசபை அங்கத்தவர்கள் யார் என்பது தீர்மானிக்கப்படும்.

மாகாண சபைகளின் பேரளவு நிறைவேற்று அதிகாரம் முதலமைச்சரின் அபிப்பிராயத்துடன் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் ஆளுநரிடம் விடப்படும். ஆளுனர் ஜனாதிபதியின் உடன்பாடு இருக்கும் வரை, மாகாணசபை அங்கத்தவர்களின் நம்பிக்கையை வைத்திருக்கும் வரை 5 வருடங்கள் பதவியிலிருப்பார். மாகாண சபையில் 2/3 பெரும்பான்மை வாக்குகளால் நிறைவேற்றப்படும்; நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானத்தின் மூலம் ஆளுநரைப் பதவி நீக்கலாம். முதலமைச்சருடன் கலந்துரையாடி மாகாண சபையைக் கூட்டுதல் கலைத்தல், ஒத்திவைத்தல் என்பன ஆளுநரின் பொறுப்புகள் சிலவாகும்.

முதலமைச்சரே மாகாண சபையின் பிரதான நிறைவேற்று நிர்வாகியாவார். மாகாண சபையில் பெரும்பான்மையான அங்கத்தவர்களின் நம்பிக்கையை வென்றவர் ஆளுநரால் முதலமைச்சராக நியமிக்கப்படுவார். தேர்தலில் ஐம்பது வீதத்திற்கு மேற்பட்ட அங்கத்தவர்கள் வெற்றி பெற்ற கட்சியின் அல்லது குழுவின் தலைவரே இவ்வாறு முதலமைச்சராக நியமனம் பெறுவார். முதலமைச்சர் மாகாண சபை அங்கத்தவர்களில் நால்வரை அமைச்சர்களாக நியமிப்பார். முதலமைச்சரும் ஏனைய அமைச்சர்களும் தம் கருமங்கள் தொடர்பாக மாகாண சபைக்குப் பொறுப்புச் சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளார்.

ஒவ்வொரு மாகாண சபையிலும் ஒரு சட்டமா அதிபரும் பிரதான நீதியரசரின் கீழ் மேல் நீதி மன்றமும் பிரதம நீதியரசரால் நியமிக்கப்படுவார். மாகாண சபைகளுக்குட்பட்ட நீதி பரிபாலன நடவடிக்கைகள் இந்நீதிமன்றங்களில் விசாரிக்கப்படும். மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கு மேன்முறையீடு செய்யும் அதிகாரமும் உண்டு.

மாகாண சபை கட்டமைப்பு

13வது திருத்தத்தை அடுத்து வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்கள் இணைந்ததாக ஒரு மாகாண சபை அமைக்கப்பட்டதால் இலங்கையில் மொத்தம் 8 மாகாண சபைகள் அமைக்கப்பட்டன. 13வது யாப்பு திருத்தத்தினால் பகிரப்பட்ட அதிகாரங்கள் உண்மையில் மாகாண சபைக்கு வழங்கப்படவில்லை. வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபைக்கு தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் (LTTE) போட்டியிடவில்லை. போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்ற குழுவுக்குக் கூட அரசாங்கத்தால் பூரண ஆதரவு கிடைக்கவில்லை. குறுகிய காலத்திலேயே வடக்கு கிழக்கு மாகாணசபை ஜனாதிபதியால் கலைக்கப்பட்டதன்மூலம் எந்த மாகாணத்தின் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதாக மாகாண சபை அமைக்கப்பட்டதோ அந்த மாகாணம் தவிர்ந்த மற்றைய 7 மாகாணங்களிலும் மாகாணசபை செயல்பட்டுவருகின்றது. நாட்டின் இனப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க 13வது யாப்பு சீர்திருத்தம் மூலம் மேற்கொண்ட முயற்சியிலும் தோல்வியடைந்து இன்று அது புரையோடிய ஒரு பிரச்சினையாக மாறியுள்ளது.

செயற்பாடு 2.9

- ♦ உங்கள் பிரதேசத்தின் மாகாண சபையை இனங்காண்க.
- ♦ அதன் கட்டமைப்பை எடுத்துக் காட்டுக.